

Finansal Yönetim - I

Ünite 1- Finansal Yönetim ve Fonksiyonları

Finans: Kişi ya da kurumların faydalanabileceği para, fon, kaynak ya da sermaye anlamına gelir.

Finansman: Gereksinim duyulan sermayenin sağlanmasına bulunması

Finansal yönetim: sağlanan fonların en uygun alanlarda kullanımı

Finansal yönetimle ilgili kararlar: Yatırım Kararları, Finansman Kararları, Dividant Kararları

Finans Yöneticisi: Büyük işletmelerde genellikle fon yöneticisinin ve muhasebe yöneticisinin faaliyetlerini yönetmek üzere genel müdür yardımcısı düzeyinde finans yöneticisi vardır.

Fon yöneticisi: nakit yönetimi, kredi yönetimi, sermaye harcamaları, kaynak sağlanması, kar payı ödemeleri, emeklilik fonlarının yönetimi, finansal planlama ve analizi, döviz yönetimi gibi görevlerden doğrudan sorumludur. Muhasebeci, vergilerden, finansal tabloların hazırlanmasından, maliyet muhasebesinden, iç denetimden, bütçelerin hazırlanmasından sorumludur.

Finansal Yönetim Fonksiyonları Yatırım Kararları:

Sermaye bütçeleme: Yapılacak yatırımın faydaları gelecekle ilgili olması nedeniyle risk içerir ve vade uzadıkça risk artar. İşletmelerin sabit varlıkları teknik uzmanlık, patent, marka gibi maddi olmayan yatırımları da ele alınarak değerlendirilecektir. Sermaye bütçeleme şunları da kapsar; araştırma geliştirme harcamaları, reklam kampanyaları, kiralama, satın alma, diğer işletmelerle birleşme gibi işletmeye uzun dönemde fayda sağlayan yatırımlarla ilgili kararları.

Fizibilite çalışması: uzun vadeli yatırımların etkisinin büyük olması ve kararlardan geri dönmenin büyük zararlara yol açmaması için titiz araştırmalar ve analizler sonucunda yatırım kararlarının verilmesi.

Dönen varlıklar: İşletmenin faaliyetlerini devam ettirebilmesi için gerekli olan ve en az yılda bir kez paraya dönüştürülebilen varlıklardır. Kısa süreli varlıklarla ilgili yatırım kararları da önemlidir. Kısa süreli varlıklar, çalışma sermayesi, işletme sermayesidir. Firmaların günlük faaliyetlerini yürütebilmeleri için kısa süreli varlıklara ihtiyaçları vardır. Nakit, menkul değerler, alacaklar ve stoklar başlıca kısa süreli varlıklardır.

Faaliyet döngüsü: Nakdin hammadde stoklarına, yarı mamule, mamule ve alacaklara dönüşerek tekrar nakit haline gelmesine denir. Nakitten tekrar nakite dönüşüncüye kadar geçen süreye de nakde dönüşüm süresi denir.

Kullanılmakta olan fonların daha iktisadi kullanımı sağlanarak fonlarda tasarruf yapılması, diğer işletmelerle birleşme, diğer işletmelerin satın alınması ya da devir alınması, dış ülkelere doğrudan yatırımlar yapılması gibi stratejik kararlar da uzun vadeli yatırım kararları kapsamında ele alınır. Uzun süreli yatırım kararları, işletmelerin gelecekte büyüme hızlarının ne olacağı sorusu dikkate alınarak verilir.

Finansman Kararları: İşletmeler sermaye ihtiyaçlarını borç ve öz kaynaklar olmak üzere iki kaynaktan karşılayabilirler. Öz kaynak ve borç toplamı işletmenin toplam sermayesini, bu kaynakların bileşimi sermaye yapısını oluşturur.

İşletmenin Sermaye yapısını belirleyen başlıca içsel faktörler: varlık yapısı, kârlılık durumu, büyüklüğü, risk derecesi, likidite derecesi, borçlanma maliyeti, Vergi politikası gibi faktörler sayılabilir.

Sermaye yapısını etkileyen işletme dışı faktörler; finansal piyasalara ilişkin faktörler ve makro ekonomik faktörlerdir.

Net geliri yaklaşımı: Borcun ve öz kaynağın maliyeti farklı borçlanma düzeylerinde değişmez. Borç maliyeti öz sermaye maliyetinden düşük olduğuna göre, sermaye yapısında ne kadar fazla borca yer verilirse ortalama sermaye maliyeti düşeceği için işletmenin değeri de o ölçüde artacaktır.

Net faaliyet geliri yaklaşımı: Borcun maliyeti farklı borçlanma düzeylerinde aynıdır. Ancak borçlanma arttıkça öz sermaye maliyeti arttığı için ortalama sermaye maliyeti tüm borç-özsermaye bileşiminde değişmez.

Geleneksel yaklaşım: işletme belirli bir borç oranına kadar ortalama sermaye maliyetini düşürebilir. Bu noktadan sonra borç miktarı arttığında ortalama sermaye maliyeti yükselecektir.

Modigliani- Miller yaklaşımı: vergilerin, asimetrik bilginin, işlem maliyeti, iflas maliyetlerinin olmadığı etkin bir piyasada işletmelerin değeri sermaye yapısından etkilenmez. İşletmenin değerini, ait olduğu sektörün riski ve işletmenin gelecekte yaratacağı nakit akışları belirler. İşletme değeri sermaye yapısından bağımsızdır

Dividant Kararları: faaliyetlerden sağlanan kârların ne kadarının işletmede bırakılacağı ne kadarının ortaklara dağıtılacağı

Sinyal Etkisi: Kar paylarının gelecekteki durumu hakkında oluşan beklenti ve algı.

Davranışsal finans: Kişilerin kararlarında rasyonellikten uzaklaşabileceği, sezgisel davranışlarla hareket edebileceği yapılan deneysel çalışmalarla ortaya konulmuştur.

Modigliani-Miller: İşletmenin değerinin gelecekteki nakit akışlarına ve riske göre belirlendiğini, kâr payı dağıtım politikasıyla bağlantısının olmadığını ileri sürmektedirler.

İşletmelerin Amaçları: Mal ve hizmet üretmek toplum refahını arttırmak, İşletmede istihdamı sürekli kılmak, İşletmenin sürekliliğini sağlamak, Üretimi ve satışları arttırmak, İşletmenin piyasa payını arttırmak, İşletmenin kazançlarında büyümeyi sürekli kılmak, İşletmenin maliyetlerini minimum yapmak, İşletmenin kârını maksimum yapmak, İşletmenin değerini maksimum yapmak, Sosyal amaçlı işletmeler dışındaki işletmeler için ekonomik amaçlar öncelikli olup, sosyal amaçlar ikinci derecede gözetilen amaçlardır.

Kar Maksimizasyonu: Klasik ekonomik görüş tarafından işletmelerin nihai amacı olarak tanımlanan "kârın maksimize edilmesi" amacı, modern finansman anlayışının belirlediği amaçlardan daha dar kapsamlı olmaktadır.

Değer Maksimizasyonu: İşletmelerin kararlarında işletme değerini ya da hisse senetlerinin değerini maksimize edecek şekilde hareket etmeleridir. İşletme değerini maksimize etme amacında, hem zaman, hem de risk faktörü dikkate alınmaktadır.

Piyasa Fiyatı: İşletmenin piyasadaki arz ve talebe bağlı olarak belirlenen değeridir. İşletmelerin piyasa değeri, hisse senedi ihraç etmiş işletmeyse, hisse senetlerinin fiyatlarıyla ölçülür. Finans yöneticisinden beklenen, işletmenin piyasa değerini maksimum yapacak kararlar almaktır.

Değer Maksimizasyonu ve Temsil Maliyeti:

Temsil Maliyeti: İşletmelerde sahiplik ile yönetimin birbirinden ayrılmasından doğan çıkar çatışması sorunundan kaynaklanan maliyettir. Temsilci maliyeti doğrudan ve dolaylı olarak iki

şekilde olabilir. Kârlı iş fırsatlarının kaçırılmasından meydana gelen dolaylı temsilci maliyetidir.

Kurumsal Yatırımcı: Şirketlere blok yatırımlar yapan yatırım fonları, yatırım ortaklıkları, sigorta şirketleri gibi kurumlardır. Gelişmiş ekonomilerde temsilci maliyetini azaltan bir uygulamadır.

İşletmelerin Yasal Türleri:

Ticari işletmeler, insan istek ve ihtiyaçlarını sürekli olarak karşılamak üzere iktisadi mal veya hizmetler sunmak üzere kurulan kuruluşlardır. İşletmeler, tek bir girişimci tarafından kurulduğu gibi (Şahıs İşletmesi) iki veya daha fazla girişimcinin ortaklığıyla da (Şirket) kurulabilmektedir. İşletmenin kurulması, sermaye sağlanması, sermaye artırımı, kârın dağıtımı, vergi tahakkuku, alacaklılara karşı sorumluluk, faaliyet sonuçlarının açıklanması, fon sağlama miktarı ve şekli gibi konularda alınacak kararlar işletmelerin hukuki yapısıyla doğrudan ilgilidir.

Ortaklıklar (Şirketler): Şahıs ve sermaye ortaklıkları olarak iki grupta toplanabilir. Adi ortaklıklar, kolektif ortaklıklar, komandit ortaklıklar şahıs ortaklıklarıdır.

- **Adi Şirket:** İki ya da daha fazla kişinin herhangi bir şekil şartına tâbi olmaksızın, yalnızca sözlü bir anlaşma ile geçici ya da sürekli olarak kurdukları ortaklık türüdür. Bu tür ortaklıkların en önemli avantajı düşük maliyetlerle ve kolayca kurulabilmesidir. İşletmenin tüm borçlarından, sınırsız olarak sorumludurlar. Türkiye'de adi ortaklıklar Borçlar Kanunu'na (BK) tâbidir.

- **Kolektif Ortaklıklar:** Ülkemizde en yaygın olan bir ortaklık şeklidir. Tüzel kişiliği de olan bu ortaklık türünde ortaklar şirketin borçlarından dolayı tüm varlıklarıyla, zincirleme sorumludurlar. Genellikle birbirini iyi tanıyan kişiler tarafından kurulduklarından bu tür ortaklıklara şahıs ortaklıkları denir.

- **Adi Komandit Ortaklıklar:** Ticari bir işletmeyi bir ticaret unvanı altında işletmek amacıyla kurulan, şirket alacaklılarına karşı ortaklardan bir veya birkaçının sorumluluğu sınırlandırılmamış ve diğer ortak veya ortakların sorumluluğu belirli bir sermaye ile sınırlandırılmış olan şirket komandit şirkettir,

- Sorumluluğu sınırlı olmayan ortaklara komandite, sorumluluğu sınırlı olanlara komanditer denir,

- Komandite ortakların gerçek kişi olmaları gerekir. Tüzel kişiler ancak komanditer ortak olabilirler.

- **Limited Şirketler:** Ortakların yalnızca koydukları sermayeyle sorumludur, Bir veya daha çok gerçek veya tüzel kişi tarafından bir ticaret ünvanı altında kurulur, Ortaklar, şirket borçlarından sorumlu değildirler, Sadece taahhüt ettikleri esas sermaye paylarını bir defada ödemekle yükümlüdürler. Kanunen yasak olmayan her türlü ekonomik amaç ve konu için kurulabilir. Ortak sayısı en fazla 50'dir. Asgari sermaye 10.000 TL'dir. Sigortacılık da yapılabilir.

- **Anonim Şirketler:** • Sermayesi belirli ve paylara bölünmüş olan, borçlarından dolayı yalnız malvarlığıyla sorumlu bulunan şirkettir. Pay sahipleri, sadece taahhüt etmiş oldukları sermaye payları ile ve şirkete karşı sorumludur. Esas sermaye 50.000 Türk Lirası

Anonim şirketler: Sorumluluğun sınırlı olması, ortaklık devrinin kolay olması, sermaye sağlamanın kolay olması, şirket ömrünün sınırsız olması gibi özellikleri nedeniyle büyümeye en uygun şirket türü olmaktadır. Anonim şirketler finansman bonusu, tahvil ve hisse senedi gibi menkul kıymetler çıkararak sermaye ihtiyacını karşılayabilirler. Anonim şirketler halka

açık ya da halka kapalı anonim şirket özelliğinde olabilir. Halka açık olan şirketler hem TTK'ya hem de Sermaye Piyasası Kanunu'na (SPK) tabi olmakta ve Sermaye Piyasası Kurulu'nun (SPK) denetimine girmektedir.

Ünite 2- Finansal Sistem, Finansal Piyasalar, Finansal Araçlar ve Kurumlar

Oto finansman: Faaliyetler sonucunda oluşturulan kaynakların tümünün ya da bir kısmının işletmede bırakılarak işletmelerin kendilerini finanse etmeleridir.

Finansal piyasaların üç temel fonksiyonu şunlardır: Fiyat belirleme, Likidite sağlama, Bilgi elde etme maliyetini düşürme.

Finansal piyasaların temel fonksiyonu fon arz ve talebini karşılaştırarak fon aktarımını sağlamaktır.

Finansal sistemi oluşturan unsurlar: Tasarruf sahipleri (Fon arz edenler), Yatırımcılar (Fon talep edenler), Yatırım ve finansman araçları, Yardımcı kuruluşlar, Hukuki ve idari düzenlemeler şeklinde sayılabilir.

Portföy yatırımları: Yabancı tahvil, hisse senetleri, finansman bonosu, mevduat sertifikası gibi finansal varlıklara yapılan yatırımlardır.

Finansal Piyasaların Sınıflandırılması

Fonların ya da finansal varlıkların süresi dikkate alındığında finansal piyasalar para ve sermaye piyasası olarak sınıflandırılabilir.

Para Piyasası-Sermaye Piyasası: En fazla bir yıl süreli fon arz ve talebin karşılaştığı piyasalara para piyasası, orta ve uzun vadeli fon arz ve talebinin karşılaştığı piyasalara da sermaye piyasaları denir.

Para piyasasının temel finansal araçlar: mevduat, hazine bonoları, finansman bonoları, mevduat sertifikaları, repo, banka kabulleri, banka bonoları, euro dolarlar, varlığa dayalı menkul kıymetler gibi finansal varlıklardır. Ülkemizde olduğu gibi dünyada da en gelişmiş, en etkin piyasalar para piyasalarıdır.

Sermaye piyasaları: Devlet tahvilleri, şirket tahvilleri gibi orta ve uzun vadeli menkul kıymetlerle, hisse senetleridir. Sermaye piyasalarında para piyasalarına göre likidite daha düşük, risk ve getiri daha yüksektir.

Birincil Piyasalar: Finansal varlıkların ilk kez işlem gördüğü, diğer bir ifade ile finansal varlıkların yaratıldığı piyasalar

İkincil Piyasalar: Daha önce alınıp satılan finansal varlıkların tekrar işlem gördüğü piyasalardır.

Finansal varlığın niteliğine göre finansal piyasalar borç piyasaları ve öz sermaye piyasaları olarak sınıflandırılabilir.

Borç Piyasaları: Finansal piyasalarda en yaygın bir biçimde kullanılan finansman yöntemi borçlanmalardır. İşletmeler bono ve tahvil gibi finansal araçlarla da fon sağlayabilirler.

-Hazine bonoları, devletin kısa süreli fon ihtiyacını karşılamada en çok kullandığı para piyasası araçlarından. Kısa süreli fon ihtiyacını karşılamada banka kredileri-ni ve finansman bonolarını kullanabilmektedirler.

Tahviller: Uzun vadeli finansman ihtiyaçlarının giderilmesinde kullandıkları borçlanma araçlarından.

Spot Piyasalar: Ödemenin ve teslimin hemen ya da 2 işgününde yapıldığı piyasalara spot piyasa denir.

Vadeli Piyasalar: Gelecekteki bir tarihte ödemenin ve teslimin yapıldığı, fiyatın ise bugünden belirlendiği piyasalar. Vadeli işlemler 1970'lerden itibaren başlamıştır. Ülkemizin ilk vadeli piyasası İzmir'de faaliyet gösteren Vadeli İşlem ve Opsiyon Borsası(VOB)dır.

Yatırım ve Finansman Araçları

Varlıklar maddi varlıklar ve maddi olmayan varlıklar olarak sınıflandırılabilir. Arsa, bina, makine, araçlar gibi varlıklar maddi varlıklardır. Patent, marka, teknik bilgi gibi hak- lar ise maddi olmayan varlıklardandır.

Finansal varlıklar alacak ya da ortaklık hakkı veren, maddi olmayan varlıklardır. Finansal piyasalara fon sunanların sundukları fon karşılığında fon talebinde bulunanlardan aldıkları varlıklara finansal varlık denir.

Finansal varlıklarla ilgili başlıca özellikler şunlardır:

Getiri: Bir finansal varlığın getirişi belirli bir zaman diliminde o finansal varlıktan sağlanacak nakit girişleriyle hesaplanır. Tüm finansal varlıklar, alacak hakkı veren finansal varlıklar ve ortaklık hakkı veren finansal varlıklar olarak iki temel grupta toplanabilir.

Melez finansal varlık: Hem borç hem de özsermaye özelliği taşır

Risk tahmin edilebilirliği: Risk, finansal varlığın türüne, vadesine, çıkaran kurumun mali özelliklerine göre değişecektir.

Vade: Finansal varlıklarda vade önemli bir faktördür. Finansal varlıkların vadesi uzadıkça riski artacaktır.

Paraya çevrilebilirlik: Bazı finansal varlıklar kolaylıkla ve değerinden önemli bir sapma olmaksızın paraya dönüştürülebilir.

Bölünebilirlik özelliği: Finansal varlıkların en az hangi miktarlarda paraya dönüştürülebileceği ile ilgili bir özelliktir.

Finansal aracı Kurumlar

Aracı kurum: Menkul kıymetlerin başkasının yada kendi nam ve hesabına alım satım ile uğraşan kurum

Finansal varlıkların, araya bir kurum girmeksizin aracısız el değiştirmesi doğrudan finansman, araçlar vasıtasıyla el değiştirmesine ise dolaylı finansman denir.

Broker: Bir komisyon karşılığında fon arz edenlerle talep edenleri karşılaştıran kurumlardır. Brokerlar kendi nam ve hesabına işlem yapmazlar.

Dealer: Başkaları ve kendi nam ve hesabına işlem yapan aracı kurumlardır. Pazar yapıcı kurumlar da denir.

Finansal Kurumların Sınıflandırılması

Para Yaratın Finansal Kurumlar: TC Merkez Bankası, Ticari Bankalar, Katılım Bankaları

Para Yaratmayan Finansal Kurumlar: Kalkınma ve Yatırım Bankaları, Kredi ve Kefalet Kooperatifleri, Posta Çekleri Sistemi, Sigorta Şirketleri

Yarı Finansal Kurumlar: Sosyal Güvenlik Kurumları, Zorunlu Sigortalar

Hizmet Gören Kurumlar: İstanbul Menkul Kıymetler Borsası, İstanbul Altın Borsası, İzmir Vadeli İşlemler Borsası, Takasbank, Sermaye Piyasası Kurumları

Finansal Kurumların İşlevleri: Maliyetleri azaltmak, Miktar ayarlaması, vade ayarlaması, Risk ayarlaması, Finansal danışmanlık hizmeti sunmak

Finansal Piyasalarda Düzenleyici ve Denetleyici Kurumlar

Türkiye'de finansal piyasaları düzenleyen ve denetleyen kurumlar olarak: Türkiye Cumhuriyet Merkez Bankası, Hazine Müsteşarlığı, Sermaye Piyasası Kurulu, Bankacılık Düzenleme ve Denetleme Kurumu, Tasarruf Mevduatı Sigorta Fonu

Borsanın Tarihi Gelişimi

1866 yılında Türkiye'den alacaklı olan devletlerin de desteği ile İstanbul'da "Dersaadet Tahvilat Borsası" adlı ilk resmi Osmanlı Borsası kurularak çalışmaya başlamıştır. Borsa daha sonra 1929'da isim değişikliği yapılarak "İstanbul Menkul Kıymetler Borsası" adını almıştır. Borsa 1938'de Ankara'ya taşınmış; "Kambiyo, Esham ve Tahvilat Borsası" adını almıştır. 1941'de yeniden İstanbul'a getirilmiştir. 1980'li yıllarda yaşanan banker olaylarını takiben, 1981 yılı Temmuz ayında yayınlanan 2499 sayılı Sermaye Piyasası Kanunu ile sermaye piyasası yeniden düzenlenmiş; İMKB 26 Aralık 1985 tarihinde faaliyete geçmiş, 3 Ocak 1986 tarihinde de 41 anonim şirket ve 36 aracı kurumla ilk işlemlere başlamıştır. Borsa, Sermaye Piyasası Kurulu'nun gözetim ve denetimi altındadır.

Faiz Oranı ve Faiz Oranlarının Belirleyicileri

Faiz oranlarının düşmesi ya da yükselmesi sadece fon arz ve talep edenleri değil tüm finansal sistemi ve ekonomiyi yakından etkiler.

Faizin üretimde kullanılan sermayenin bedeli olarak dört ayrı görevi bulunmaktadır.

Faiz, üretim faktörü olan sermayenin bedelidir,

Faiz, makro dengeyi sağlayan önemli bir faktördür,

Faiz, para talebini ve likidite tercihini etkileyen önemli bir faktördür,

Faiz, bir maliyet unsurudur.

Nominal Faiz Oranını Belirleyen Faktörler: Reel faiz oranıyla bu orana ilave edilen enflasyon ve risk primlerinden oluşur.

Reel faiz oranı: Enflasyon beklentisinin olmadığı ve riskin sıfır olduğu durumdaki faiz oranını ifade eder.

Ünite 3- Paranın Zaman Değeri

Faiz: Alınan ya da verilen paranın o günkü kullanım hakkından vazgeçilmesinin bir bedeli vardır. Bu bedel, paranın zaman değerinden doğar. Faiz paranın fiyatıdır.

Faiz, parayı sunanlar açısından (borç veren) gelirdir,

Faiz, parayı talep edenler açısından (borç alan) giderdir.

Faiz oranlarını etkileyen 4 temel faktör vardır: Likidite riski, ödenmeme riski, vade riski, enflasyon riski

Faiz Türleri

Nominal Faiz: Finansal varlığın üzerinde yazılı olan, işletme konu olan faizdir.

Reel Faiz: enflasyondan arındırılmış faizdir.

Piyasadaki faizleri etkileyen en önemli faktör enflasyondur. Enflasyon yükseldikçe, faiz oranlarında yükselir. Bir ekonomide Enflasyon değeri sıfır bile olsa paranın zaman değeri olmalıdır.

Reel Faiz, nominal faiz ve enflasyon arasındaki ilişkiyi ortaya atan Irwing Fisher

• $1 + \text{Reel Faiz} = 1 + \text{Nominal Faiz} / 1 + \text{Enflasyon oranı}$

• Basit Faiz: Ödenecek yada kazanılacak faiz

Basit Faizde Faiz Tutarı = Anapara x Faiz x Süre $\Rightarrow FT = AP \times F \times S$

Gelecek Değer = Anapara x (1 + Faiz x Süre) $\Rightarrow GD = AP \times (1 + F \times S)$

Gelecek Değer

Bugünkü Değer= -----

(1+ Faiz x Süre)

Bileşik Faiz: 1 yıldan uzun finansal işlemlerde kullanılır

Bileşik Faiz Gelecek Değer = Anapara (1 + Faiz)^{SÜRE}

Ünite 4- Finansal Analiz

Finansal Analiz: İşletmelerin mali durumlarının ve faaliyet sonuçlarının değerlendirildiği çalışmalardır.

Finansal analizin amaçları: İşletmenin temel ve ikincil amaçlara ulaşip ulaşmadığını ölçmede, İşletme amaçlarını gerçekleştirememişse nedenlerini araştırmada, İşletmenin faaliyetlerinde başarı ve etkinlik düzeyini ölçmede, İşletmenin üretim ve fiyatlama politikalarını değerlendirmede, İşletme faaliyetlerini kontrol etmede, Planlama yapma ve başarısızlığa karşı önlemler almada önemli faydalar sağlar.

Finansal Analiz Türleri

Amacına Göre Finansal Analiz:

1. Yönetim analizi: Yönetim fonksiyonunun yerine getirilmesine yönelik, işletme yönetimi için yapılan analizdir.
2. Yatırım analizi: İşletmenin ortakları, işletmeye ortak olmayı düşünenler ile işletmeye uzun süreli kaynak sağlayacak olanlar tarafından yapılan analizdir.
3. Kredi analizi: işletmeye kredi verenlerle, kredi verecek olanların, işletmenin borç ödeme gücünü ölçmek

Kapsadığı Döneme Göre Finansal Analiz:

1. Statik analiz: Belirli bir tarihte düzenlenmiş veya belirli bir döneme ait mali tablolardaki çeşitli kalemler arasındaki ilişkilerin saptanmasına çalışılır.
2. Dinamik analiz: Mali tablolar birbirini izleyen dönemler itibarıyla incelenir. İşletmenin belirli bir dönemindeki mali durumu ve faaliyet sonuçları geçmiş dönemleriyle karşılaştırılarak olumlu ya da olumsuz gelişmelerin ortaya konulmasıdır.

Analizi Yapacak Kişilere Göre Finansal Analiz: iç analiz ve dış analiz olarak adlandırılır.

Finansal Analizden: İşletmeyle ilgili doğru bilgiler, belirli ilke ve kurallar çerçevesinde tutulması ve sunulması, finansal tablo kullanıcılarına işletmenin finansal durumu, faaliyet sonuçları konusunda gerçekçi bilgiler sunmaktır.

Finansal analizde kullanılan temel finansal tablolar bilanço ve gelir tablosudur. Bilanço ya da finansal durum tablosu, bir işletmenin belirli bir tarihteki varlıklarını, borçlarını ve öz sermayesini gösteren bir tablodur.

Bilançonun aktif tarafı (varlıklar) kullanım, pasif tarafı (borç ve öz kaynakları) ise kaynaklar olarak adlandırılmaktadır.

Bilanço: işletmenin belirli bir tarihteki varlıklarıyla, varlıklarının kaynaklarını gösteren tablodur.

Gelir Tablosu: İşletmenin bir hesap döneminde elde ettiği tüm hasılat ve gelirler ile yaptığı tüm maliyet ve giderler tablodur.

Yönetim Analizi: işletme yönetiminin etkin kararlar alabilmesi için yapılan çalışmalardır.

Yatırım Analizi: işletmeye yatırım yapan ve yatırım yapacaklar tarafından yapılan analizdir.

Finansal Analizde kullanılan başlıca teknikler şunlardır: Oran analizi (Rasyo analizi), Yüzde yöntemiyle analiz (Dikey analiz), Karşılaştırmalı analiz (Yatay analiz), Eğilim yüzdeleri analizi (Trend analizi)

Farklı grupların, farklı amaçlarına yönelik olarak geliştirilmiş oranlar şunlardır:

Likidite, Faaliyet, Finansal kaldıraç, Kârlılık oranları, Piyasa performansını değerlendirmede kullanılan oranlar.

-Likidite oranları: işletmelerin kısa vadeli yükümlülüklerini karşılayabilme yeteneğini ölçen oranlar.

-Faaliyet oranları: İşletmenin varlıklarını ne derece etkin kullanabildiğini ölçmede kullanılan oranlar

Finansal kaldıraç oranları: İşletmenin mali yapısını ortaya koyarak uzun vadeli borç ödeme gücünü gösteren oranlar

-Kârlılık oranları: işletmelerin yatırım ve finansman kararlarının ne derece uygun olduğunu gösteren oranlardır.

-Mali Rantabilite: işletme ortaklarınca sağlanan fonların ne derece verimli kullanıldığını gösterir.

-Defter Değeri: Özsermayenin hisse senetlerinin defter değeri öz sermayenin hisse senedi sayısına bölünmesi

Du Pont analizi: aktif devir hızı ile net kâr marjını bir araya getirmekte ve bu oranlar arasındaki karşılıklı etkinin, bir işletmenin kârlılığını nasıl etkilediğini ortaya koymaktadır.

Ünite 5- Başabaş ve Kaldıraç Analizleri

Başabaş analizi: İşletmelerin çeşitli üretim düzeylerindeki satış gelirleriyle, maliyet ve giderleri arasındaki ilişkinin incelenmesine yönelik bir analiz aracıdır. Başabaş analizine maliyet hacim kar analizi de denilebilir.

Başabaş noktası: Kar ya da zararın söz konusu olmadığı, karın sıfır olduğu satış miktarı veya tutarına başa baş noktası denir. Toplam gelirler, toplam giderlere eşittir. Başabaş noktası aynı zamanda sınır kar noktası olarak adlandırılır. Başabaş noktası aynı zamanda kara geçiş noktasıdır.

Başabaş analizinin amacı: İşletmenin başabaş olduğu faaliyet noktasının belirlenmesidir.

Sabit giderler: Üretim ve satış hacmindeki farklılaşmalardan etkilenmeyen giderlere sabit giderler denir. Kira giderleri, vergiler, faiz giderleri, amortisman giderleri.

Değişken giderler: Üretim ve satış miktarına bağlı olarak değişiklik gösteren giderlerdir. Direkt işçilik giderleri, enerji giderleri ve direk hammadde giderleri gibi

Değişken gider oranı: Birim başına değişken giderin, birim satış fiyatına bölünmesiyle bulunan değerdir.

Amortisman: Sabit varlıkların değerinde meydana gelen aşınma ve yıpranma payıdır. En önemli özelliği, nakit çıkışı gerektirmeyen gider olmasıdır.

Nakit başabaş noktası: İşletmelerin minimum nakit bulundurma zorunluluğundan dolayı, nakit harcamalarını karşılayabilmek için belirlediği satış düzeyine nakit başabaş noktası denir. Nakit başabaş noktası hesaplanırken, nakit çıkışı gerektirmeyen giderler sabit giderlerden düşülür.

Faaliyet kaldırıcı: Sabit giderler ile değişken giderler arasında ilişki kurarak sabit giderlerin nereye kadar kabul edileceğini araştırır. FVÖK' lar da ki yüzdesel değişimin, satışlardaki yüzdesel değişime oranlamasıyla faaliyet kaldırıcı derecesi hesaplanır.

Finansal kaldırıcı derecesi: Faiz ve vergi öncesi karlarda bir farklılaşmanın hisse başına kazançlarda ne seviyede bir farklılaşmaya yol açacağını ifade eden derece. Finansal kaldırıcı işletmenin belli bir dönemde borçlandığı varsayımıyla, borçların karlılığı ne ölçüde etkilediğini ortaya koymak için yararlanılan analiz tekniğidir. Finansal riskin göstergesidir.

Finansal risk: Yabancı kaynak kullanılması durumunda ortaya çıkan risktir. İşletme özsermaye ile finanse edilmişse finansal kaldırıcıları söz edilemez. Hisse başına karlardaki yüzdesel değişimin, faiz ve vergi öncesi karlardaki yüzdesel değişime oranlanması yolu ile finansal kaldırıcı derecesi hesaplanır.

Kaldıraç etkisi: İşletme faaliyetlerinde yabancı kaynak kullanımının işletmenin karlılığında artış yaratması durumudur.

Birleşik (toplam) kaldırıcı: Satış hacmindeki bir değişimin hisse başına karlarda ne seviyede bir değişmeye yol açacağını gösterir. Hisse başına kardaki yüzdesel değişimin, satışlardaki yüzdesel değişime oranlanması ile hesaplanır.

Ünite 6- Finansal Planlama ve Kontrol

Finansal planlama: İşletmenin gelecekte bir bütün olarak hangi noktada olmasının istendiğinin belirlenmesi

Finansal plan: Firmanın gelecekte nasıl davranacağını, hedeflerini, hareket tarzını belirleyen, gelecekteki alternatif yatırımlarının ve finansal kararlarının finansal yönden etkilerini değerlendiren ve şekillendiren sistematik yaklaşım

Finans yöneticileri uzun süreli finansal planlamalarda proforma tablolardan, kısa süreli finansal planlamalarda bütçelerden yararlanırlar.

Finansal planlamadan beklenen faydaların sağlanabilmesi için belirlenen plan hedeflerinin şaşırmaması gereken özellikler şunlardır:

İşletmedeki tüm ilgili birimlerin görüşlerini yansıtmalıdır. Gerçekçi olmalıdır. Değişmez nitelikte hazırlanmalıdır. Ulaşılabilir olmalıdır. Güçlü varsayımlara dayanmalıdır.

Finansal kontrol: Planlamada öngörülen ya da tahmin edilen değerlerin gerçekte ortaya çıkan ödeme akımları ile uyumlu olup olmadığının saptanmasıdır.

Kapsadıkları döneme göre finansal planlar şunlardır: Kısa süreli finansal planlar, Orta ve uzun süreli finansal planlar

Kısa süreli planlar: Planlama dönemi bir yıldan az bir dönemi kapsayan planlardır. Detaylı olarak hazırlanırlar. İşletmelerin günlük, haftalık, aylık işlemlerden doğacak nakit giriş ve çıkışlarını önceden belirlemek amacıyla hazırladıkları planlardır. Temel amaç nakil yönetimidir.

Orta ve uzun süreli planlar: İşletmenin piyasa değerini artırmaya yönelik izleyeceği stratejiler doğrultusunda bir yıldan uzun süreli hazırlanan finansal planlar.

İşletmenin amacına göre finansal plan türleri: Olağan finansal planlar, Olağanüstü finansal planlar, Özel finansal planlar

Özel finansal planlar: İşletmelerin kurutmaları, genişletilmeleri. Birleşmeleri ve tasfiye edilmeleri durumunda hazırlanır

Olağan finansal planlar: İşletme faaliyetleri ile ilgili gerek miktar, gerekse zaman bakımından birbirini tamamlaması gereken bütün gelir ve giderleri kapsayan planlardır

Olağanüstü finansal planlar: Genellikle yatırım ve uzun süreli sermaye ihtiyacını kapsayan finansal planlardır

Finansal planlama sürecinde ihtiyaç duyulan veriler şunlardır: Çevre hakkındaki veriler, Rakipler hakkındaki veriler, Firma hakkındaki veriler

-Finansal planlama süreci, satış tahminlerinin yapılması ile başlar.

Gelecek dönemlerde ortaya çıkacak para akımlarının tahmininde kullanılan yöntemler şunlardır: Satışların yüzdesi yöntemi, Regresyon yöntemi, Oranlar yöntemi, Bilanço kalemlerinin günlük satış tutarına oranı yöntemi

Satışların yüzdesi yöntemi: Geçmiş bilanço kalemleri ile satışlar arasındaki ilişkinin belirlenerek, bu ilişkinin gelecekte de devam edeceği varsayımı altında, tahmin edilen satış seviyesi için proforma bilançoların hazırlandığı yöntem

-Aktifte iştirakler, pasifte ise yedek akçeler ve ödenmiş sermaye satışlardan bağımsız bilanço kalemlerine örnek verilebilir.

Bilanço kalemlerinin günlük satış tutarına oranı yöntemi: Bilanço kalemlerinin günlük satış tutarına oranı yöntemine göre ilk önce bilanço kalemlerinin kaç günlük satışa eşit oldukları bulunur, daha sonra tahmini satış tutarına bağlı olarak her bir bilanço kaleminin değeri hesaplanır.

Regresyon yöntemi: Bilanço kalemleri bağımlı değişken, satışlar bağımsız değişken olarak ele alınır. Bilanço kalemleri satışların bir fonksiyonu olarak incelenir.

Oranlar yöntemi: Geleceğe ilişkin satış tahminine bağlı olarak proforma bilanço düzenlenmesinde, özellikle yeni kurulmuş işletmeler için kullanılan yöntemdir.

Fon akım tablosu: İşletmenin belirli bir dönemde sağlamış olduğu kaynaklarla bu kaynakların kullanım yerlerinin belirtildiği tablolar

Proforma fon akım tablosu: İşletmenin gelecek dönemlere ilişkin sağlayacağı tatmini fon kaynakları ile bu kaynakların tahmini kullanım yerlerini gösteren tablodur.

Proforma fon akım tablosunun planlanan dönem için firmaya ilişkin ortaya koyduğu bilgiler şunlardır:

1. Firmanın gelecek dönemlerde sağlayabileceği kaynakları
2. Firma tarafından yaratılan kaynaklar yeterli değilse, ihtiyacını hangi yollarla karşılanabileceği
3. Firma tarafından yaratılan kaynakların ihtiyaçlar için yeterli olup olamayacağı
4. Firmanın planın kapsadığı dönem içindeki fon gereksinimi

Fon **aksınım** tablosu, fon kaynakları ve fon kullanımları olmak üzere iki ana bölümden oluşur.

Fon kaynakları: Aktifteki azalışlar, Yabancı kaynaklardaki artışlar, Sermaye artışı, Nakit çıkışı gerektirmeyen giderlerdir.

Fon kullanımları: Varlıklardaki artışlar, Yabancı kaynaklardaki azalışlar, Sermaye azalışı, Ödenecek vergi ve kar paylarıdır.

Proforma fon akım tablosunun hazırlanabilmesi için şu bilgilere ihtiyaç vardır:

1. Proforma bilanço
2. Proforma gelir tablosu

3. İşletmenin kar dağıtım politikası bilgisi
4. İşletmenin imzalamış olduğu kredi sözleşme bilgisi

Bütçe: Bir yıllık veya dönemlik finansal faaliyetlerin rakamlara dökülmüş ve özetlenmiş haline bütçe adı verilir. Bütçeler, finansal planlama faaliyetlerindeki temel uygulama aracıdır.

Satışlardan doğan nakit akımları: Gerçekleştirilen satışlara bağlı olarak işletmeye giren nakit akımları

Faaliyetlerden doğan nakit akımları: Satışların gerçekleştirilebilmesi için yapılan harcamalara bağlı olarak ortaya çıkan nakit akımlarına faaliyetlerden doğan nakit akımları denir.

Finansmandan doğan nakit akımları: Varlıkların finansmanına ilişkin tercihlere bağlı olarak ilave borçlanma ya da sermaye artışı yoluyla kaynak temini ile kullanılan kaynaklara ilişkin anapara, faiz ve kar payı ödemeleridir.

Nakit bütçesi: Gelecek dönemlere ilişkin nakit giriş ve çıkışlarının tahmin edilip özetlendiği bütçe, nakit bütçesidir. Kısa dönemli finansal planlamanın en temel araçlarından biridir. Bütçenin kapsayacağı sürenin belirlenmesi, nakit bütçesinin hazırlanmasındaki ilk aşamadır.

Ünite 7- Çalışma Sermayesi Yönetimi

Dönen varlıklar: Bir yıl içinde nakde çevrilen ya da çevrilmesi düşünülen varlıklardır. Dönen varlıklar, çalışma sermayesinin konusunu oluşturur. Çalışma sermayesi aynı zamanda işletme sermayesi olarak da adlandırılır.

Çalışma sermayesinin (dönen varlık) unsurları:

1. Kasa ve bankadaki paralar
2. Stoklar
3. Serbest menkul kıymetler (tahviller ve hisse senetleri)
4. Kısa vadeli alacaklar (alacak senetleri ve müşteriler)
5. Diğer menkul kıymetler

Çalışma sermayesinin özellikleri: kısa vadeli ve likittir, bölünebilir niteliktedir, hareketlidir, kararları kısa zamanda revize edilebilir ve işletmenin risk derecesine etkisi sınırlıdır.

Çalışma sermayesi yönetimi: Günlük olağan faaliyetlerden, hammaddelelerin tamamlanmış ürüne dönüşerek, satıştan doğan alacakların tahsiline kadar uzanan uzun bir süreci kapsar. Çalışma sermayesi yönetimi, satış yoluyla işletmeye nakit girişleri sağlar.

Sürekli çalışma sermayesi: Çalışma sermayesinin sabit kalanı, süreklilik arz eden kısımdır. Sürekli çalışma sermayesi, minimum dönen varlık toplamıdır.

Geçici çalışma sermayesi: Çalışma sermayesinin iş hacmindeki değişmelere göre farklılaşan bölümüne geçici çalışma sermayesi ya da dalgalanan çalışma sermayesi denir. Mevsimlik ve konjonktürel değişmelere göre artan veya azalan çalışma sermayesidir.

Olağanüstü çalışma sermayesi: Belirsizliklerdeki artış nedeniyle çalışma sermayesi varlıklarına fazladan yapılan yatırımlar

Brüt çalışma sermayesi: Dönen varlık toplamıdır. Bir yıl içinde paraya dönüşebilen para, menkul kıymet, alacaklar, stoklar

Net çalışma sermayesi: Net çalışma sermayesi= Dönen varlık toplamı - Kısa vadeli borçlar

Çalışma sermayesi döngüsü: Üretim için harcanan nakdin işletmeye kaç günde geri döndüğünü gösteren süre

Faaliyet döngüsü: Hammadde stokların firmaya ulaşması ile satışlarından doğan alacakların tahsil edilmesi arasında geçen süreye faaliyet döngüsü ya da faaliyet çemberi ile ifade edilir.

Nakit döngüsü: Hammadde alımları için ödemenin yapılması ile satışlarından doğan alacakların tahsil edilmesi süresi

- Faaliyet döngüsü = Stok devir süresi + Alacak devir süresi
- Stok devir süresi = $365 / \text{Stok devir hızı}$
- Alacak tahsil süresi (Alacak devir süresi) = $365 / \text{Alacak devir hızı}$
- Nakit dönüşüm süresi = Faaliyet döngüsü - Borç ödeme süresi
- Borç ödeme süresi = $365 / \text{Borç devir hızıdır.}$
- Borç devir hızı = $\text{Satışların maliyeti} / \text{Ortalama borçlar}$

Atak çalışma sermayesi politikası: Dönen varlıklara az yatırım yapılarak, likiditenin düşük tutulduğu ve risk düzeyinin artırılarak dönen varlık yapısının oluşturulduğu çalışma sermayesi yatırım politikasıdır.

İhtiyatlı çalışma sermayesi politikası: Dönen varlıklara daha fazla yatırım yapılarak, likiditenin yüksek tutulduğu ve risk düzeyinin düşürüldüğü çalışma sermayesi yatırım politikası ihtiyatlı yatırım politikasıdır.

Normal çalışma sermayesi yatırım politikası: Atak ve ihtiyatlı politikalarının ortasında, optimum düzey hedeflenir.

Dengeli finansman stratejisi: Çalışma sermayesinin süreklilik gösteren kısmının ve duran varlıkların uzun vadeli kaynaklarla, çalışma sermayesinin dalgalanan bölümünün ise kısa vadeli kaynaklarla finanse edildiği stratejidir.

İhtiyatlı finansman stratejisi: işletme varlıklarının tamamının uzun vadeli kaynaklarla finanse edildiği finansman stratejisi. Uzun vadeli kaynakların riski düşük ancak maliyeti yüksektir.

Atak finansman stratejisi: İşletmelerin sabit varlıklarının uzun vadeli kaynaklarla, dönen varlıklarının ise kısa vadeli kaynaklarla finanse edildiği strateji

Nakit gereksinimi = $(\text{Günlük giderler} \times \text{Sermayenin bağlı kalış süresi})$

Nakit yönetimi: Nakit giriş ve çıkışlarını göz önüne alarak işletmede bulundurulması gereken en uygun nakit miktarının belirlenmesi. Nakit yönetimi, belirli bir dönemdeki ödeme ve tahsilat arasındaki dengeyi kurmaya çalışır.

İşlem nedeniyle nakit bulundurma: Firmaların günlük normal faaliyetlerinin gerektirdiği gereksinimleri karşılamak amacıyla para bulundurmaları.

İhtiyat amacıyla nakit bulundurma: Beklenmeyen gelişmeler karşısında hazırlıklı olmak amacıyla para bulundurma

Spekülasyon nedeni ile nakit bulundurma: Gelecekteki karlı yatırım fırsatlarından yararlanmak için para bulundurulması. Faiz oranlarındaki değişimlerden, menkul kıymetlerin fiyat artışlarından yararlanmak gibi.

Nakit yönetiminin amacı: Gelecekteki ihtiyaçları karşılayacak, işletme karlılığını olumlu etkileyecek para yönetimi

Alacak yönetimi: Firmanın piyasa değerini maksimize edecek alacak düzeyinin belirlenmesine alacak yönetimi denir.

Esnek satış politikasının sonuçları:

1. Alacaklara bağlanan fonlar artar.
2. Satışlar artar. Brüt karlar artar.
3. Yeni müşteri analizleri nedeniyle maliyetler artar.
4. Tahsilat giderleri artar.
5. Tahsil edilemeyen alacakların maliyeti artar.
6. Alacakların yeni kaynaklarla finanse edilmesi durumunda ödenen ek faizlerden dolayı maliyetler artar.
7. Alacakların öz sermaye ile finanse edilmesi durumunda öz sermayenin yeterince karlı kullanılmaması alternatif maliyetleri artırır.

Stok yönetimi: Satışlar ve üretimi dikkate alarak firmada bulundurulması gereken optimal stok miktarı

Just in time (tam zamanında) stok yönteminin özellikleri

1. Stoklar üretimin yapılacağı günün sabahı veya bir önceki günün akşamı alınarak üretime verilir
2. Stokların depolandığı alan ihtiyacı artar.
3. Stok yerleştirme ve bakım maliyetleri artar.
4. Stoklara bağlanan nakdin sistemden çekilmesi işletmenin daha çok satış yapmasını sağlar.
5. Bu sistemin uygulanabilmesi için ulaşım yollarının gelişmiş olması gerekir. Fiyatların istikrarlı olması gerekir.
6. Stok tutma maliyetleri azalır.

Stok yönetiminde etkinliği sağlamak için özen gösterilmesi gereken konular

1. Gerektiğinde fason üretim imkanlarından yararlanılması
2. Stokların arka kapıdan çıkışının önlenmesi
3. Sürümü ağır malların ya da modası geçmiş, bozulmaya başlayacak malların hızla satılması
4. Üretimde sık ve yoğun kullanılan kalemleri daha sık kontrol ederken önemsiz kalemlerin periyodik kontrol edilmesi
5. Her stok kaleminin kullanım miktarı ve sıklığının belirlenmesi
6. Satın alma ve depolama sisteminin etkinliğinin gözden geçirilmesi

Ünite 8- Kısa Vadeli Finansman

Satıcı kredisi: Nakit ödeme yapmadan, satıcının alıcıya belirli bir ödeme süresi tanımasına ticari kredi veya satıcı kredisi denir. Satışları artırma aracı olarak kullanılan, satıcının alıcıya tanıdığı ödeme süresine ticari kredi denir.

Ticari (satıcı) kredilerin özellikleri:

1. Satışları artırma aracı olarak kullanılan, satıcının alıcıya tanıdığı ödeme süresidir.
2. Nakil ödeme yapmadan, satıcının alıcıya belirli bir ödeme süresi tanımasına ticari kredi veya satıcı kredisi denir.
3. Ticari krediler senet karşılığı açılabilceği gibi, müşteri adına hesabınada açılabilir.
4. Ticari kredilere faiz uygularken vade farkı şeklinde aylık yüzde oranlar hesaplanır.
5. Ticari krediler, özellikle küçük ve orta boy işletmeler tarafından sıklıkla kullanılır.

6.Vadeli mal alımı olması sebebiyle, peşin ödeme iskontosundan yararlanma imkanını ortadan kaldırır.

7.Ticari kredilerin kullanımı esnektir. İhtiyaç duyulduğu anda kredi kullanılabilir.

Repo ve ters repo: Bir menkul kıymetin belirli bir tarihte, belirli bir fiyattan geri alınma taahhüdü ile satımıdır. Menkul kıymeti geri satmak üzere alan tarafın yaptığı işleme ters repo denir.

Varlığa dayalı menkul kıymet: Alacaklar karşılık gösterilerek çıkarılan menkul kıymetlere varlığa dayalı menkul kıymet denir.

Menkulleştirme: Gelecekte gerçekleştirilecek belirli nakit akımları güvence gösterilerek, finansal piyasalardan borçlanma olanağı sağlayan bir transformasyon (dönüştürme) tekniği

Finansman bonusu: Firmaların kısa süreli borç kaynakları içinde genellikle maliyeti en düşük olan maksimum bir yıl vadeli menkul kıymettir.

Finansman bonusu türleri

A tipi: Garanti taşımaz

B tipi: Banka kredisi destekli

C tipi: Banka garantili

E tipi: Hazine garantili

Cari hesap kredisi: Bankaların müşterilerine belirli bir limite kadar açtığı, müşterilerinde ihtiyaçları oranında kullandıkları kredi

Açık kredi: Genellikle güvenilir müşterilere sadece imza karşılığı sunulan kredilerdir. Teminatsızdır ancak güvenilir kişilere açılır.

Spot kredi: Firmaların kısa süreli nakit ihtiyaçlarını karşılamak için aldığı, vadesi geldiğinde tek seferde ödemesi yapılan krediler. Bu krediler en fazla 360 güne kadar kullanılabilir.

İskonto: Bankalarca süresi henüz dolmamış poliçe, bono gibi kıymetli evrakların vadesine kadar olan faiz ve komisyonların düşülmesinden sonra bedelinin müşteriye peşin olarak ödenmesine iskonto denir. İskonto belediye sınırları dışında yapılırsa buna **iştira** adı verilir.

Rotatif nakit kredi: Belirlenen vade ve Simit içinde kalınmak şartıyla firmanın imza veya nakit karşılığında, istenen zaman ve miktarda para çekmesine, istendiği zaman ise krediyi kısmen veya tamamen kapatmasına olanak veren avans niteliğindeki kredi

Prefinansman kredisi: İşletme ve onun adına hareket eden bankanın yurt dışından sağladığı döviz kredilerinin vadeleri sonunda tekrar döviz olarak geri ödenebilmesi için bankanın verdiği bir garantidir.

Döviz endeksli kredi: Limiti belirli bir döviz cinsine göre endekslenen ve bu limitle sınırlı olarak borçlanma tarihindeki döviz alış kurları üzerinden tl olarak ödenen, geri ödemesi ve faizi endekslenen döviz cinsi ve tutarına göre hesaplanıp tl olarak tahsil edilen

Eximbank kredileri: İhracatın geliştirilmesi ve ihracatçıya daha düşük maliyetli fon kaynağı sağlanması amacıyla Türkiye ihracat Kredisi Bankası A.Ş tarafından kullanılan krediler.

Avans kredileri: Kredinin bir defada verilmesi ve süresi sonunda bir defada geri ödenmesi koşulu bulunan kredi

Takas: Malın mal ile değişimine takas (barter) adı verilir. Bu ödeme yönteminde para kullanılmaz. Takasın gelişmiş bir şekli de kliring'dir. Kliringde ülkeler arasında bir anlaşma düzenlenir.

Dengeleme anlaşmaları: Gelişmiş ülkelerin az gelişmiş ülkelere ileri teknoloji gerektiren malların satışını özendirmek için

Teminat mektubu: Borçlunun alacaklıya karşı üstlendiği yükümlülüğün yerine getirilmesini garanti etmek üzere, ticari bankalar tarafından alacaklıya hitaben düzenlenen taahhüde teminat mektubu denir.

Kabul kredisi: ithalatçı firmanın malı teslim aldıktan sonra, satıcı ile anlaştıkları ve poliçe üzerinde belirtilen tarihte ödemenin yapılmasını içeren kredi türüdür.

Peşin ödeme: ithalatçının ihracatçıya mal bedelini bankası aracılığıyla ödemesi, ihracatçının da bedelini tahsil ettikten sonra malı ithalatçıya göndermesi şeklinde gerçekleşen ödeme yöntemidir.

Mal mukabili ödeme: Uluslararası ödeme yöntemleri içinde ithalatçı açısından en avantajlı olan ödeme yöntemidir. Çünkü ihracatçı, ithalatçıyı bir bakıma finanse eder. İthalatçının vadesinde ödeme yapamamasının riskini ihracatçının üstlenir.

Vesaik mukabili ödeme: İthalatçının malı teslim almak için ihtiyaç duyduğu belgeler için ödeme yaptığı ödeme yöntemi. Bu ödeme türü akreditifli ödemeden daha az maliyetli olduğu için uluslar arası ticarete çok sık kullanılır.

Akreditif: ihracatçının, malı sattığı anda bedelini alma ve ithalatçının bedeli ödediği anda mala sahip olma isteğini karşılar

-Dönülebilir akreditif: İthalatçı ya da bankası tarafından, ihracatçıya önceden haber verilmeden, her zaman değiştirilebilen ya da iptal edilebilen akreditife dönülebilir yani kabili rücu akreditif adı verilir.

-Dönülemez akreditif: Süresinden önce bankanın onayı alınmadan değiştirilmesi ve iptali mümkün olmayan

-Rotatif akreditif: Kısmen veya tamamen kullanıldığında değişiklik gerektirmeden önceden belirlenen tutarda yenilenen

-Devredilebilir akreditif: Kendisine akreditif açılan lehdarın talimatı ile akreditifin açıldığı bankadan bir veya birden fazla ikinci lehdarın kullanımına izin verilebilen

-Nakledilebilir akreditif: ithal edilen malın ihracatçı tarafından doğrudan sağlanamadığı durumlarda kullanılan ve başka bir ülkeye transferi mümkün olan

-Red clause akreditif: ihracatçıya açık kredi şeklinde peşin ödeme yapılması ya da avans verilmesi

-Karşılıklı akreditif (back to back): ihracatçının lehine açılan akreditifin devredilebilir olmadığı ya da devredilse bile devir işleminin gerektirdiği ticari şartları yerine getiremediği durumlarda kullanılır

-Stand by akreditif: Taraflar arasında yapılan sözleşmelerde taraflardan birisinin yükümlülüklerini yerine getirememesi durumuna karşın, diğer tarafın garanti olarak teminat istemesi sonucu teminat gösterimi için bankalarca müteahhitadına açılan kredilere standby akreditif adı verilir.

Factoring: Mal veya hizmet satışından doğan alacakları temlik alarak satıcı firmaya garanti, tahsilat ve finansman hizmetlerinden en az birinin sunulduğu finansman yöntemidir. Factoring, kısa vadeli kredili satışlardan doğan alacak haklarının devredilmesidir.

Fatura factoringi: Risk üstlenilmeyen factoring şeklidir. Bu türde satıcı, factoring kuruluşu nezdinde alacağını peşin tahsil eder.

Kapalı factoring: Satıcıların ticari itibarlarını koruma açısından factoring işleminin örtülü kalmasını tercih etmeleri durumu

Sezonluk factoring: Faaliyetleri belirli mevsimlerde yoğunlaşan işletmeler tarafından tercih edilir

Toptan factoring: Ödemenin doğrudan factoring kuruluşuna yapıldığı, ancak factorün risk üstlenmediği, alacak tahsilini üstlendiği

Vade factoringi: Hizmet ve güvence fonksiyonlarının yerine getirildiği ancak fonlamanın yer almadığı factoring türü.

Full servis rücu edilemez factoring: Üretici ile factor arasında düzenli ve sürekli bir anlaşma niteliği taşır. Üretici işletme, her satış yaptığında ortaya çıkan atacakları hemen factore satar.

Açıklanmamış factoring: İşletme factoring anlaşması yaptığının gizli tutulması kaydıyla, full servisin sağladığı tüm hizmetlerden yararlanır. Ayrı bir pazarlama şirketi kurularak, faturalar yeni kurulan şirket adına düzenlenir.

Gerçek olmayan factoring: Factorün risk üstlenmediği factoring sözleşmeleridir.

Gerçek factoring: Finansman ve hizmet işlevlerinin yanında riskin de üstlenildiği factoring türüdür.

Ayrıca formüllü rakam içerikli çıkmış soruları da çalışmak gerek...

NorFuLL Paylaşım Mekanı
2014